

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 lutego 2016 r.

Pozycja 129

POSTANOWIENIE

z dnia 24 lutego 2016 r.

Sygn. akt Ts 78/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Mirosław Granat – przewodniczący

Leon Kieres – sprawozdawca

Stanisław Biernat,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 października 2015 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 27 lutego 2015 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 394 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, ze zm.; dalej: k.p.c.) z art. 45 ust. 1 w zw. z: art. 2, art. 31 ust. 3, art. 37 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 22 października 2015 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania złożonej skardze dalszego biegu, stwierdziwszy, że – w odniesieniu do zarzutu pominięcia zażalenia na postanowienie o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku – skarga nie spełnia ani wymagania określonego w art. 46 ust. 1, ani wynikającego z art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.). Trybunał ustalił bowiem, że skarżący nie uzyskał ostatecznego orzeczenia, w którym sąd odrzuciłby zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w W. (dalej: Sąd Okręgowy w W.) ze stycznia 2014 r. Z kolei w zakresie zarzutu pominięcia w art. 394 § 1 k.p.c. możliwości zaskarżenia do sądu drugiej instancji postanowienia sądu pierwszej instancji o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia Trybunał uznał skargę za wniesioną po terminie, który – jak podkreślił – upłynął 7 kwietnia 2014 r., a zatem za nieodpowiadającą wymogowi określonemu w art. 46 ust. 1 ustawy o TK z 1997 r.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący podnosi, że „wbrew ustaleniom Trybunału skarga została wniesiona z zachowaniem (...) terminu ustawowego”. (...)

Ostatecznym orzeczeniem w ocenie skarżącego było (...) nie orzeczenie Sądu Apelacyjnego w W. (dalej: Sąd Apelacyjny w W.) z grudnia 2013 r., a orzeczenie Sądu Apelacyjnego w W. z września 2014 r., bowiem dopiero w tym postanowieniu ostatecznie orzeczono o prawie skarżącego do sądu i o powiązanych z tym prawem zasadach i prawach wynikających z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 37 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji (...). Jak podkreśla skarżący, „orzeczenie Sądu Apelacyjnego w W. z września 2014 r., doręczone zostało skarżącemu 24 października 2014 roku i dopiero z tym dniem zaczął skarżącemu biec termin do złożenia skargi konstytucyjnej”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 138 w zw. z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc ustawa o TK z 1997 r. Jednak zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy w postępowaniu przed Trybunałem na etapie wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK z 1997 r. Rozpatrywane zażalenie dotyczy postanowienia o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, która została wniesiona przed 30 sierpnia 2015 r., dlatego do jej wstępnej kontroli, a zatem i do rozpoznania złożonego zażalenia zastosowanie mają przepisy ustawy o TK z 1997 r.

Zgodnie z art. 36 ust. 4 w zw. z art. 49 ustawy o TK z 1997 r. skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 25 ust. 1 pkt 3 lit. b *in fine* w zw. z art. 36 ust. 6 i 7 ustawy o TK z 1997 r.). Na etapie rozpoznawania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w zaskarżonym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

W ocenie Trybunału kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a argumenty przytoczone w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w tym orzeczeniu i dlatego nie zasługują na uwzględnienie.

W zażaleniu skarżący poza podtrzymaniem zarzutów zawartych w skardze podkreśla, że została ona złożona w terminie. Zdaniem skarżącego termin do wniesienia skargi rozpoczął bowiem bieg dopiero 24 października 2014 r., tj. z dniem doręczenia mu postanowienia Sądu Apelacyjnego w W. z 30 września 2014 r.

Odnosząc się do postawionego w zażaleniu zarzutu, Trybunał jeszcze raz zwraca uwagę na to, że postanowieniem z września 2014 r. Sąd Apelacyjny w W. oddalił zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z lutego 2014 r. o odmowie sporządzenia uzasadnienia postanowienia tego sądu z 15 stycznia 2014 r. o odrzuceniu wniosku skarżącego o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku tego sądu z kwietnia 2013 r. W postanowieniu o odmowie nadania skardze dalszego biegu Trybunał wyjaśnił już wyczerpująco, dlaczego orzeczenie, z którym skarżący wiąże początek biegu terminu określonego w art. 46 ust. 1 ustawy o TK z 1997 r., nie jest tym orzeczeniem, w którym sąd ostatecznie rozstrzygnął o konstytucyjnym prawie, którego ochrony skarżący domaga się przed Trybunałem. Należy jedynie powtórzyć, że skoro skarżący kwestionuje brak zażalenia na „postanowienie sądu pierwszej instancji w przedmiocie odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku” oraz „postanowienie sądu pierwszej instancji w przedmiocie oddalenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku”, to postanowienie Sądu Apelacyjnego z 30 września 2014 r. nie rozstrzygało o żadnej z tych kwestii. Judykat ten – co trzeba podkreślić – nie został zatem wydany na

podstawie zaskarżonego przepisu (we wskazanym w skardze zakresie) i z jego doręczeniem nie można było wiązać początku biegu terminu do wniesienia skargi.

Z tych powodów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.